

Velikonoce 2001

aneb

... no, raději bez komentáře...

VELIKONOCE 2001

13. - 16.4.

Jo, jo. Už pojedem. Zase je ten odjezd napínavej. Minule jsem se zmínil, že kdyby byl materiál, spíchli bychom dvoje bágly. Tak se to podařilo realizovat. Jde o verzi 2001 se žlutými doplňky. Vzhledově vypadají stejně jako verze 98, ale jsou jinak vyráběny a doplněny dalším zpevněním.

Taky jsme dostrojovali kolo Franty a dokončili elektrovýzbroj Marcele. A do toho jsem si ještě stihl pořídít nový kýbl na ochranu skladiště pilin a jen tak bokem odpřednášet další běh kurzu plavčíků. Že to nejde stihnout? No, nejde. Ale přesto je to hotové a my opravdu jedeme.

Ale aby to nebyl jen výčet úspěchů. Těsně před odjezdem při posledních testech mi pod rukama vyhořela paluba Marceley. Tak to jen tak pro upřesnění.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	505	0	0	11

Tak kam to vlastně vyrážíme? Jo, už to vidím. Dnešní noc strávíme v Lošanech u Kolína na letním, ale i jarním a stejně tak podzimním sídle váženého pána Františka Bauera. No to zas bude. Ano, to je ten, co nás před lety přivítal slovy: “ No vy mě serete! “ Při telefonickém domlouvání datumu a času našeho příjezdu budil dojem, že se na nás těší. Tak uvidíme, s jakou nás přivítá tentokrát.

Dále pak přejedeme k Terezíným příbuzným ke Kácovu. Odtud pak pojedeme dálkový přejezd do Solenic u Orlické přehrady. Trasa vypadá dost dobře. Jenom mi dělá starost počasí. Je totiž pěkně hnusně. Ted' zrovna sněží. Dnes máme být v cíli nejpozději ve 23.00 a přejezd do Solenic bude taky velmi nepříjemný.

Přesunuli jsme se k sámošce, dokoupili potraviny a jedeme. Přestože jedeme na východ, použijeme netradiční výjezd přes Koloděje a Sibřinu. V Hájku jsme zaregistrovali pohyb na obloze vlevo od nás. Je to docela fojfr. Mraky upalujou, jako kdyby jim... jako kdyby je někdo honil. Jsou krásně blízko, takže si můžeme do detailu prohlédnout jejich tmavě šedou optimistickou barvu. Je dobře, že se všechno děje mimo nás. Tam vlevo podle všeho dost fouká a teplo tam taky nejspíš nebude. Bohužel silnice odbočuje doleva a my se splnou parádou řtíme do toho nadělení. Po průjezdu Královicemi nás přepadla sněhová smršť. Během chvilky není vidět nic. Jenom bílo. A cítit je jenom strašná zima. Snižujeme rychlost z deseti km/h na co noha nohu mine. Orientujeme se podle krajnice, která je tu a tam trochu vidět. Pak nás úplně zastavil poryv větru. Dobře, silou proti tomu nepůjdeme. Nemá to smysl. Zastávku využijeme k předávnému zateplení a očištění optiky. Obrázek vznikl mezi dvěma poryvy, kdy bylo alespoň něco vidět.

Nojo, jsou tu další Velikonoce a zpráva z výpravy stejného jména. Přesněji její 3. stránka.

Zdá se, že to nejhorší pominulo. Tak jedem. Pořád padá sníh, unášen prudkým větrem. Lepí se na všechno, co je k jeho pohybu kolmo. Máme jej na helmách, na brýlích, na štítech palub, na vidlicích, prostě všude, na všech svislých částech kol i člověků. I ženských. A mrzne mi ksicht. Letmá kontrola teploměru: +0,5. No to je teda síla. A jak blbě se jede! Držíme se trasy a postup je pomalý. Času je zatím dost. Ale chtělo by to nějaké jídlo. Konkrétně večeri. Tady je ale hospodprostý kraj. Musíme se trochu odchýlit od trasy a zajedeme do Č. Brodu. Zajížd'ka nebude tak hrozná.

Za pár okamžiků parkujeme před hospodou.

Dig.

Teď sedíme v oblíbené hospodě a čekáme na objednanou baštu. Martin s Digem si dávají hned dva grogy najeďnou, aby měli co pít. Ten jeden

vypili tak rychle, že jsme ani nepostřehli, kdy jim ho přinesli. A už tu měli druhý a vrchní odnášel prázdné sklenice. Byl asi leňce v šoku. Trz

Ale ne. Byl v pohodě. Dokonce víc, než jsme čekali. Dig.

Tak konečně je tu dlabanec. Trochu to popletli. Vrchního jsme leňce zmátli a tak ho Dig požádal ať to položí na stůl, že si to rozhodíme. Na Marcelinu porci dali opečené brambory, ač chtěla křokety, no a ty schytl Martin. Tak začala velká výměna. Marcela přinesla svůj talíř Martinovi a ten jí tam namnul všechny křokety a pak jí vyzobal všechny brambory spolu s papříčkou a pár kuličkama hrášku. Se svou porcí mám problémy. Přesněji s její velikostí. A tak jí po mně Martin dojdá a je spokojen. Dig profláskuje, že díry v zubech jsou ucpaný a teď by to chtělo jídlo. Dává si s Frantou ještě smažák. Vrchní upozornuje, že ho budou poslední dvě porce, protože kuchařka odchází domů. Žádný problém, prý to bude stačit. TRZ

Dojedli jsme a jedeme dál. Času je dost, nemusíme přiliš spěchat. Jede se docela dobře. Je tma, vítr se utišil, nesněží a je to tu po rovině. Jenomže pohoda brzy skončila, protože jsme špatně odbočili a teď se vracíme. No dobře. Žádný problém. Jenomže se nám to stalo ještě jednou. A při nesynchronizovaném manévru jsme se s Martinem ťukli. Lépe řečeno jsem mu to napálil do zádi rychlostí kolem 10 km/h. Musím přiznat, že jsem se poněkud lekl. Škody: ohnutý držák blatníku Martinova zadního kola. Toť vše. Docela slušná bilance, na to, jaká to byla rána. No už tu kvůli blbě srážce stojíme dost dlouho. Obrat, jedeme zpět na křižovatku. Tady odbočujeme na druhou stranu a mažeme dál. Už nestíháme. V dnešním cíli máme být mezi 22 a 23 hodinou. Teď je 22.15. Jedeme tmou a těšíme se do tepla. Několikrát zastavujeme a odpočíváme. Je zima jako v psírně. Teploměr mi to potvrzuje údajem +0,2 °C. Je dost znát, že jsme přes zimu nic nedělali. Jinak by nás podobná cesta nijak zvlášť neunavila. Tak jedem, ať se zase kousek přiblížíme. Je 22.51 a vesnice, kde jsme, se jmenuje Polní Voděradý. Od cíle jsme jen kousek. Bohužel čas stanovený hostitelem nestíháme. A opravdu ve 23.03 jsme na místě. Přivítal nás Technický náměstek domu, zatímco paní domu už spala. Zaparkovali jsme, zalezli do tepla, vypili kýbl čaje, ochutnali moravskou ovocovici, probrali nesmrtnost chrousta, pochválili stavení, ve kterém se nacházíme, a krátce po jedné jdeme spát. Jsem velmi unaven. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Lošany	51	577	72	17,6	-0,5 - 9

Ráno 14.3. sobota

Vzbudili jsme se před devátou a vstali jsme se. V deset jsme se vyřetmili z pecečů a jdeme sníst. Museli jsme se pořádně posilnit, protože nás čekala práce. Celé dopoledne jsme tahali břebíky z podlahy, a nahrazovali je vrutami, navázeli šlunu, a takř podobně.

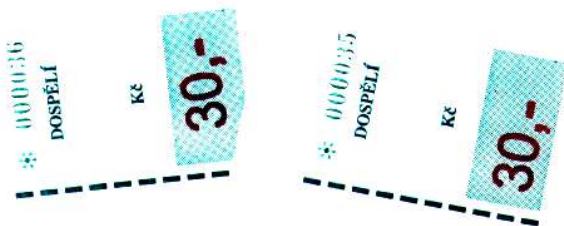
V poledne jsme byli hostovi a domácí nás pozvali na oběd.

Po obědě jsme si ještě chvíli povídali. Odjeli jsme ve 13:45. Oproti původnímu plánu máme 105 minut zpoždění. Další cíl je Kutná Hora. Než jsme se nadáli, byli jsme tam. Martinovi cestou prasklo lavíko u přehazovačky a nemohli řadit. Trz.

Až na to, že to bylo lanko od přesmykače. Ale důsledky jsi popsala celkem přesně. *Dig.*

Po příjezdu do Hory jsme hledali Kostnici. Na cestu jsme se zeptali domorodců. Musíme jet přes pouť. *No potěš hodiny!* Průjezd připomíná horor od Hitchcocka. Všude se motá spousta lidí, řve hudba, povykují komedianti atd. No jako na pouti. Martin prohlásil, že na pouť ho někdo nejbližších pět let nedobstane. Už jsme se prodrali skrz a jedeme navštívit Kostnici. TRZ.

Spravedlnost smrti nepodléhá.
(Moudr. 1, 15)

KOSTNICE SEDLEC

— vstup do pietního prostoru.
— vstup k zemitelým.

Spravedlnost smrti nepodléhá.
(Moudr. 1, 15)

KOSTNICE SEDLEC

Vstupujete do pietního prostoru.
Prosíme, zachovejte si klid.
Nedotýkejte se kostí.
Nevstupujte mimo vyznačený prostor.

DĚKUJEME VÁM ZA NÁVŠTĚVU.

<http://www.kostnice.cz>, e-mail: info@kostnice.cz

Bylo to úžasné. Nemám na mysli tu hromadu kostí, ale tu spoustu historických událostí zde zaznamenaných. Po opuštění tohoto kulturního stánku pokračujeme v jízdě. Vyhýbáme se pouti a poněkud netradiční cestou opouštíme město. Neděje se nic mimořádného, pokud pomínu tu skutečnost, že se na nás žene sněhobití. Zatím svítí slunce, ale asi tak za deset minut to tu bude šílený.

Zmýlil jsem se. Uběhlo devět minut. Sníh letí vodorovně a oslepuje nás. Kromě toho holky už nemůžou. Počkáme na ně v nejbližší vesnici.

Než jsme tam dojeli, zase vysvitlo slunce. Počkali jsme, pojedli nějaké mňamky, něco málo popili a zase jedeme. Neděje se vůbec nic. Po nějaké době se zase přehnal frontální porucha a objevilo se toto:

V barvách je to úchvatné. Tak jo. Romantika stačí, chtělo by to jet, protože cíl je ještě poněkud vzdálen a docela by to chtělo se někde navečeřet. Aha, navečeřet. Zase jsme v kraji chudém na hospody. Víme jen o jedné ve Zbraslavicích. Což není tak hrozné, protože jsou po cestě. A jsme tu. Zase si dáváme grogy a čaje a podobné ohříváky. Pak si dáváme večeri a odpočíváme. Cítím se být dost spokojen. Tedy můžeme vyjet.

Jede se dobře a cíl je už kousek. No spíš kus. Ale to nevadí. Právě jsme značnou rychlostí vletěli do Zruče n.S. Už tam budeme. Je to tu trochu zvlněné.

Do Holšic, dnešního cíle jsme přijeli krátce před devátou. Všude je jak vymeteno. Nejspíš to bude tím, že v televizi běží film Titanic. Naštěstí jsme se trefili do reklamy a tak nás místní přivítali a uvedli do garáže

a pak i do domu. Samozřejmě k televizi. Ale nevadí. Po filmu jsme přestěhovali obývací a udělali z něj ložnici pro pět osob. A pak... No schválně, co myslíte?...

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Holšice	58,5	636	58,3	15,8	-2 - 7

Ráno 15.4. neděle

Zase nás probudili ti dva, co furt kecaj. Nejspíš mají pocit, že nejlépe si sdělí své dojmy ještě před kurvopěním a to tak, aby to slyšeli všichni v okruhu nejméně 150ti megacentimetrů kulových!

Vstáváme,

účastníme se snídaně, balíme a plní nočních zážitků odjíždíme.

Je to tu do kopce! Ale co. Aspoň se zahřejem. A pak se zase svezem. Až do Kácova. Tady Martin seřídil trhanec z lanka u přesmykače tak, aby to fungovalo. V podstatě se to povedlo. A jedeme dál. Zase nás dohnala přeháňka. To už by mohlo stačit! Projeli jsme Vlašimí. Jede se těžce a namáhavě. V Domašíně zastavujeme na oběd. Je nám zima a dáváme si tedy grog. A hned dva. Jídlo nám sice připravili poměrně rychle, ale bylo ho málo a chutí žádná sláva. Dali jsme si pivo a jedeme pryč.

Z Domašína jsme jeli do Znosimi. Za Znosimí zase stoupáme do kopce. A zde jsme se stali účastníky dopravní nehody. Dig.

To bylo taří: Jedu si v klidu do kópce a přede mnou o kus dál jedou kluci. Najednou kolem prosvištělo auto a za ním hned druhé. Když dohnala kluky, první přibrzdilo a to druhé to do něj napadlo. A ještě přitom málem sejmula kluky. Ti pokračovali dál. Z prvního auta vyběhl řidič a dohnal kluky. Ti se otočili a vrátili se. Dojely jsme s Marcelou na místo srážky a pozorovaly dohadování řidičů s Digem. Snažili se z něj udělat viníka. Ale on se nedal. TRZ.

Z mého pohledu to vypadalo takhle:

Jedeme pomalu a zvolna do kopce. Je hnusně. Pofukuje vítr a nese s sebou tu a tam vločky sněhu. Samozřejmě jedeme proti tomu. Pomalu se přibližujeme k horizontu. Jedu vedle Franty, kterého velmi pomalu předjíždím. Jedu si v zajetí myšlenek na to, že je to ještě nepěkně daleko, počasí se zhoršuje a na konci toho všeho bude vychladlý barák a zima kolem. Najednou se vlevo ode mě objevil čumák od auta. Dost mě to vyděsilo. A samozřejmě jako každému, kdo jede na kole a lekne se, se mi stočila řídítka do směru odkud přišel podnět k leknutí. Ozval se zvuk brždění. Upřel jsem veškeré úsilí na to, abych se vrátil do původního směru. Najednou se ozvala rána a auto vedle mě vylétělo dopředu. Zároveň bylo slyšet jak se sype sklo a plast. Zařadil jsem se před Frantu. A najednou se sem přihnul řidič prvního auta a cosi hulákal. Otočil jsem se a vrátil k autu. Tam už stál řidič druhého vozu a pustili se do mě, že jsem viník nehody. Asi nečekali, že s nima tak rázně vyběhnu. Tomu prvnímu jsem připomněl, že se nemá předjíždět, když už je předjížděno. A tomu druhému, že se má dodržovat bezpečná vzdálenost a přizpůsobovat rychlost stavu a povaze... Nečekal jsem, že to bude mít takový úspěch. Oba zmlkli. Bohužel se do všeho vložila ne příliš atraktivní blondýna a nějaký další chlap. Oba spolujezdci řidiče prvního auta. A začali mlít nesmysly. Pak vystoupila starší paní z druhého auta, prohlédla si zdemolovaný předek vozu, nešťastně se o něj opřela ale, do debaty se nezapojila. Ti dva mleli takové kraviny, že je druhý řidič okřikl. Stál jsem nezúčastněně před prvním vozem a čekal, co bude dál. Druhý řidič navrhl, že bychom se měli nějak dohodnout. První dodal, že by se to mohlo řešit bez flojdů. Nakonec škoda nepřevyšuje 20.000,- Kč... No to bych já neřekl. Ten rozflákaný čumák druhého vozu... I druhý řidič s policií příliš nekalkuloval. Z prvního vypadlo, že

s sebou nemá doklady a druhý si byl plně vědom, že by to zaplatil všechno. A všichni potom minimálně po dvou tisících na pokutách. A to ještě nevědí, že i nám je vhod řešení bez poldů. Jedeme totiž rovnou z hospody a k obědu jsme měli kromě jídla co? No schválně. Vraťte se v textu kousek zpět. Fuj, fuj! Řidič prvního vozu navrhl, že se na tom budu podílet tisíci korunami a smeteme to ze stolu. Zbytek zatáhne pojišťovna a druhý řidič. Naoko nesouhlasím, ale jsem rád, že to takhle dopadlo. Uf! Tak jedem. Na horizontu nás dojelo první auto. Předjelo nás a odbočilo kamsi doleva. Za další vesnicí jsme byli předjeti i druhým vozem. Ten teda vypadal! Začíná pršet. To je zase výhoda! Někde tady bychom měli sjet ze silnice a pokračovat po polní cestě. Zeptali jsme se příchozího domorodce. Poslal nás opačným směrem než jsme původně chtěli jet. Ale je místní, věrme mu. Jedeme podle jeho rady a vyplácí se to. Je to tu z kopce a to je moc moc dobře. Než jsme se rozkoukali, ocitli jsme se v Postupicích. Tady teprve sjíždíme ze silnice. Naštěstí je cesta asfaltová. Jede se docela dobře. Skoro. Dohání nás totiž zase voda. No, co se dá dělat, zmoknem. Zase! A tak jedeme a jedeme, až jsme v Bystřici. Když jsme dnes ráno začali měnit trasu a mluvili jsme o Bystřici, Marcela vyjádřila pochybnost o správnosti tohoto kroku, protože její táta prý tudy jezdí a tvrdí, že je to tam uzavřené. No uvidíme. A viděli jsme. Opravdu je to tu uzavřené. Konkrétně hlavní tah na Benešov. Vládne tu dopravní chaos. Kromě toho jsou tu další dvě auta v sobě. Vypadá to, že opět druhý vůz jel moc rychle na mokré silnici.

Pokračujeme do obce Nesvačily. Těsně před vesnicí nás předjel tmavý Favorit. Minuli jsme ceduli s názvem obce a za ní na jediné křižovatce je potlučené bílé auto částečně v příkopu a Favorit, který nás předjel, má pocuchaný čumák. Tak to je dneska už třetí havárka, u které jsme bezprostředně blízko. No dobře. Tak zase pojedeme. Akorát nevíme kudy. Po poradě se dáváme vpravo. Jedeme z kopce. A najednou co to.. no toto! Cedula „Bystřice“. No to nééé! Ano. Jedeme blbě. Ale co pokračujeme doleva a po nějaké době zase sjedeme ze silnice a podstatně si zkrátíme cestu po č.t.z. A jsme tu a odbočujeme do pole. No, to si teda dáme. Je to tu úplně promočené, rozbředlé a zničené těžkou technikou. Hrůza! Jedeme opravdu pomalu, holky jdou pěšky. Chudinky! Je to dost hrozný. Kromě toho zase začíná pršet. Naštěstí je už támhle silnice. Počkali

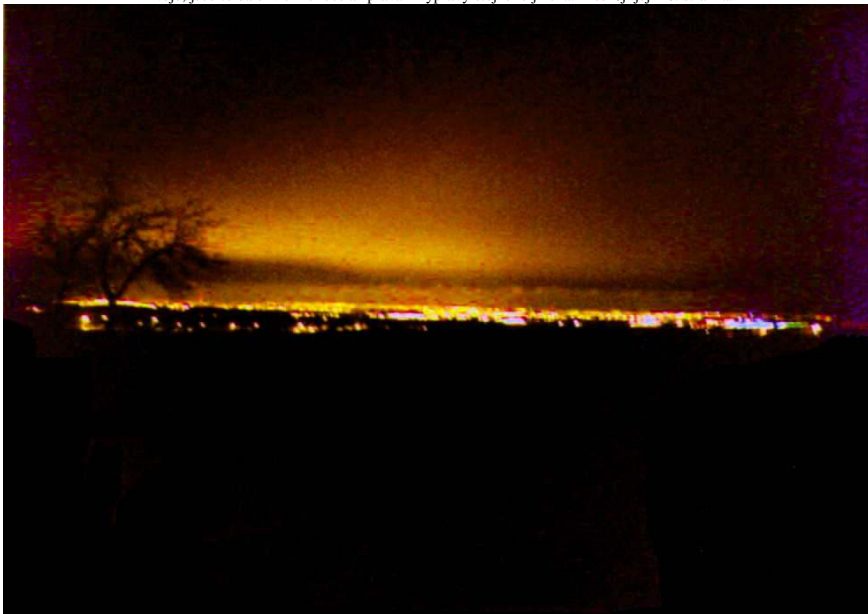
jsme na holky a pokračujeme dál. Jede se opravdu blbě, do kopce a proti větru. A je zima. Na vrcholu kopce nás chytil déšť. Zajíždíme pod střechu autobusové zastávky. Je zima a všichni jsme promoklí. A na konci tohotohle má být studená budova? Tak to ne! „Jedeme domů. Prosím navigaci o přesměrování cíle do Prahy.“ Všichni si oddechli a tvářili se spokojeně. Ovšem až do okamžiku, kdy Martin sečetl kilometry a ohlásil, že do Prahy je to odtud stejně daleko jako do Solenic. Pro návrat hovoří to, že na konci bude sucho a teplo. Do toho se vložila Marcela, že kousek od Benešova se nachází nemovitost, kde se s největší pravděpodobností budeme muset zastavit na noc. Po telefonátu je možnost předběžně potvrzena. Musíme těsně před dojezdem ještě zavolat. „Tak, obrat a směr Benešov vpřed! Navigace připravit optimální trasu.“ Ještěže tak. Jede se pořád špatně. Za nějakou dobu jsme v Benešově. Ještě deset kilometrů a jsme na místě. Musíme si odpočinout. Jsme kousek od cíle. Naši „mobilisti“ ohlásili naši současnou polohu a už se těšíme do tepla na čaj... Po příjezdu před chatu se mi zdá, že něco není tak úplně v pořádku. Všude je tma, nikde se nic nehýbe. Marcela se pokouší o spojení. Marně. Tak dost!! „Prosím navigaci o přesměrování do Prahy, upřesnění kilometráže a časový odhad dojezdu. A netvař se tak nešťastně. Vždyť by ses unudil.“ Přesměrováno, vzdálenost 45 km, čas dojezdu 02.30. No to teda potěš! Bohužel to jinak nejde.

Tak jedem. Senohraby, Mirošovice, Dolní Lomnice, Velké Popovice, Petříkov. Zase jsme zmokli. „Takže nejbližší hospoda a jdeme si odpočinout. Případně se najíst.“ O čemž pochybuji, protože je dost pozdě.

Už sedíme v podniku a jsou nám ochotni nejen najejt, ale i uvařit. Budíme tu trochu pozornost. Ale jen chvíli. Jen co si nás osazenstvo prohlédlo, upadli jsme v zapomnění. Jen číšnice se nás ptá, jestli venku opravdu tak prší, že jsme promočení až na kůži. Přešli jsme to žertem a objednali si jídlo.

Kromě toho, že je tu trochu draho, si není na co ztěžovat. Porce byly obrovské, pěkně upravené a velmi chutné. Tak pojedem. Zbývá 25 km.

Jedeme po obvyklé návratové trase přes Modletice, nad nimiž je tento výhled na stověžatou matičku.

Po vychutnání scenérie pokračujeme dál přes Benice, Uhřetěves, Dubeč, Štěrboholy, Kyje, a Hrdlořezy. Už u toho skoro spíme a na stadion přijíždíme víceméně po paměti. A už jsme tu.

Ani neodstrojujeme. Jenom parkujeme a zalézáme do skulinek a dutin stadionu. Tak dobrou ...ráno.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	50	754	118,4	15,4	4 - 6

Ráno 16.4. pondělí

K vědomí přicházím po desáté. Vypadá to tu jako po zuřivé bitvě. Kola sice stojej na svých, ale jinak je všechno všude. I vůně připomíná něco, co raději nebudu jmenovat. Před dvanáctou jsme vzhůru všichni. Někteří i po snídani. Já jsem dokonce stihl v rámci velikonoc natlouct Marcela. Tak a teď: „Připravit kola k jízdě. Nebudeme se tu válet, když výprava ještě neskončila.“ Velmi pomalu a neochotně se to děje. Jsou dokončeny drobné opravy a můžeme jet. Dnešní cíl je hrad Okoř. „Prosím navigaci o podniknutí příslušných kroků. Děkuji.“

Začíná pršet. Zatracená práce! Tak dobře „Pozastavit odjezd do doby vylepšení počasí. Do té doby údržba kol a materiálu.“

Ve 14 hodin je po dešti a můžeme jet. Jenomže než jsme se vyhrabali, oblékli do jízdního a vůbec, začalo zase pršet. Dobře, počkáme. Mezitím koukáme na video, třídíme papíry kolem Hell's, překreslujeme schemata el. instalace na kolech a tak podobně.

Po šestnácté hodině se opět pokoušíme o odjezd. A zase ne. Ovšem teď jsem rád, že se to nepovedlo. Venku se děje něco neskutečného. Pro vylepšení nálady nám holky..... udělaly.... hromadu palačinek. Po jejich konzumaci (má se na mysli těch palačinek) ukončují akci.

Tak čau příště.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	754	0	0	5

Celková technická data:

Účast

Oficiálně přiznaná kilometráž

Příště

Ti, co málem zdechli: Martin, Já (Dig), Lenka, Marcela, Franta a Tereza

249 km

Do bláta!

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Vidice	Tisem
Hájek	Braník	Benešov
Koloděje	Zbraslavice	Senohraby
Sibřina	Lipina	Mirošovice
Škvorec	Řendějov	V. Popovice
Přišimasty	Chabeřice	Nebřenice
Tismice	Zruč n.S	Modletice
Tuchobraz	<u>Holšice</u>	Herink
Český Brod	Kácov	Dobřejuvice
Klášteřínský skalice	Tehov	Čestlice
Polní Voděradky	Vlašim	Benice
<u>Lošany</u>	Domašín	Uhřetěves
Lošánky	Znosim	Dubeč
Ratboř	Nesperská Lhota	Kyje
Kutná Hora	Postupice	Hrdlořezy
Miskovice	Bystřice	Žižkov

Nojo, jsou tu další Velikonoce a zpráva z výpravy stejného jména. Přesněji její 19. stránka.

© Hell's Tour+ 2001
„D“ & „T“
Neprodejné